

Beregningen nu spares 300,000 Kr.; jeg ved ikke, om den højtærede Konseilspræsident kan finde Former, hvorved Beløbet bliver noget mindre, men i hvert Fald noget mere ville vi komme op med Militærudgifterne. Jeg mindes, at i Sommer, da vi havde en lille Forhandling med Finansministeren, lovede han os, at han skulde holde ubarmhertigt igen, ikke blot overfor de civile, men ogsaa overfor de militære Udgifters Stigning. Jeg tvivler ikke om, at Finansministeren har kæmpet som en Løve mod disse Planer om at lade Militærmusikken rykke frem igen, men desværre synes den altformaaende Forsvarsminister at være i Færd med at sætte sin Villie igennem paa dette Punkt. Hvis dette sker, og hvis Udgiften bliver omtrent, som man kan vente sig, ere vi med de militære Udgifters Stigning saadan noget som en Million højere, end man regnede med, den Gang Lovene blev gennemførte. Da ere vi oppe over de 3 Mill. Kr., som den meget omtalte Forsvarsskat skulde indbringe, og der bliver ikke noget til den Forrentning, som vi saa tidt og ofte have diskuteret om i denne Forbindelse. Og da vil det have vist sig, at det ikke er de Beregninger, der bleve forelagte for os, men de mindre forventningsfulde Spaadomme, som vi anstillede, der vare de rigtige. Det kan være, at jeg i en eller anden Henseende tager fejl af de Tal, der foreligge — jeg haaber i saa Fald at blive oplyst derom —, men saa vidt jeg kan se, stiller Forholdet sig saaledes.

Dernæst vil jeg gerne spørge den højtærede Konseilspræsident, om han tænker sig i denne Samling at fremsætte Lovforslag om Ændring af Krigsretterne. Den højtærede Konseilspræsident har blandt andet sat sig den Opgave at forbedre Tonen i Hæren, og jeg har det Indtryk, at en Forbedring af Tonen i Hæren vilde kunne fremmes noget ved en Ændring af Krigsretterne. Der kan ikke være Tvivl om, at vor Krigsretsinstitution, som den nu er, er præget af den militære Standsfølelse. Det maa den være, saaledes som Sammensætningen af Krigsretterne er; det kan meget vanskeligt tænkes anderledes, som Lovgivningen i saa Henseende i Øjeblikket er. Og denne militære Standsfølelse kan, som Menneskene ere, meget let føre til, at

Misbrug af større eller mindre Karakter fra Officerernes Side vurderes noget lavere af Krigsretterne, end de vilde blive vurderede af civile Domstole. Og den fører endelig til en Bekymring indenfor Militæretaten, Bekymringen blandt dem, som det paa et eller andet Punkt gaar ud over, for at fremføre Klage over dette, idet de stadig have den Fornemmelse — den være berettiget eller uberettiget, de have den —, at hvis de fremføre nogen Anke overfor de overordnede, er Følgen Undersøgelse, Krigsretshistorie og Dom, selv om der viser sig at være ikke saa lidt berettiget i Anken, thi der vil næsten altid kunne findes et eller andet, som kan angribes og kritiseres. Jeg ved ikke, om denne Opfattelse hos Soldaterne er rigtig, men jeg føler mig fuldkommen sikker paa, at den findes hos overmaade mange, og at der paa dette Punkt vilde komme en noget større Tryghed, hvis Krigsretternes Karakter blev en noget anden. Der blev i Fjor fremsat et begyndende Lovforslag, kan jeg gerne sige, der gik ud paa i det mindste at tage Domfældelsen i civile Sager fra Krigsretterne og lægge den i civile Hænder og bringe Krigsretterne ind under Højesteret som øverste Domstol. Det vilde være glædeligt, om et Forslag af denne Karakter fremkom igen i Aar, og jeg skulde være endnu mere tilfredsstillet, hvis Forslaget blev endnu mere vidtgaende, saaledes at ogsaa selve de almindelige Krigsretter kunde ventes forandrede.

I denne Forbindelse vil jeg gerne udtale, at det var med nogen Beklagelse, jeg i Dag erfarede, at Straffelovkommissionen først kan ventes at ville afgive sin Betænkning ved Slutningen af næste Aar. Det er desværre saaledes, at man vel neppe kan vente en Reform af den militære Strafferetspleje, før man er kommen til eller i hvert Fald kommen i Gang med en Reform af den borgerlige Strafferetspleje. Jeg kan ikke nægte, at det staar for mig som meget betydningsfuldt at faa vore nuværende militære Strafferetsregler ændrede. En Ting, man efter min Mening bør fæste Opmærksomheden stærkt ved, er at komme bort fra den Gruppe af Straffe, vi der have. Nogle af disse Straffe maa efter mit Skøn i Virkeligheden henføres til gamle Tidens Torturstraffelovgivning. Jeg tænker blandt